

Verkondiging in de Sint Jansbasiliek, Hemelvaartsdag, 9 mei 2024¹

“Viri Galilaei, Mannen van Galilea, wat staren jullie naar de hemel?”
Hoe begrijpelijk is het dat zij dat deden.

Veertig dagen lang was Jezus na zijn verrijzenis verschenen aan de leerlingen, totaal aan enkele honderden mensen. Mensen die Hem hadden gekend gedurende zijn aardse leven. Maar ook daarna was Hij nog bij hen, tot de dag van Hemelvaart, deze dag. Jezus bracht zijn uiteengevallen groep leerlingen weer bijeen. Zij waren eerst verbijsterd door zijn harde dood aan het kruis, vol van verdriet, verslagenheid en schuldgevoel waren zij.

Dat is een heel menselijke ervaring.

Ook al weet je soms van tevoren dat je een geliefde zult verliezen, als de dood er eenmaal is dan voel je je verdoofd of leeg, alles is onwezenlijk, je tijd staat stil terwijl de wereld doordraait, en soms ervaar je schuldgevoel. Heb ik wel genoeg gedaan, heb ik wel voldoende gezorgd, liefgehad, gegeven wat ik kon? Het leven is nooit helemaal af.

Zo was het zeker met de vrienden van Jezus.

Maar veertig dagen lang heeft Jezus hen getroost.

De eerste weken na de dood van een geliefde zijn heel belangrijk. Sommige mensen laten na veertig dagen, zes weken een Mis opdragen voor hun geliefde dode. Alsof je een periode afsluit: die eerste harde periode van het afgesneden zijn.

Denk aan het woord van dichteres Vasalis:

Zoveel soorten van verdriet

ik noem ze niet.

Maar één, het afstand doen en scheiden.

*En niet het snijden doet zo'n pijn,
maar het afgesneden zijn.*

---

¹ Handelingen 1, 1 - 11; Efeziërs 4, 1-13; Marcus 16, 15-20

Juist in die eerste weken heeft een rouwende nood aan troost, aan iemand of enkele mensen die naast hem of haar staan; vooral niet te veel zeggen of adviseren, niet dramatiseren maar het zeker ook niet kleiner makend, maar ruimte makend voor het verhaal of het zomaar zwijgend, sprakeloos bij elkaar te zitten. Dat kan enigszins genezend zijn, troostend.

Dan zijn de veertig dagen voorbij. We moeten de dode laten gaan, naar de hemel laten gaan.

Jezus zegt vlak te voren: "Jullie zullen kracht ontvangen van de heilige Geest die over jullie komt, om mijn getuigen te zijn."

Kracht ontvangen om wat die geliefde voor jou is geweest bij je te dragen, er uit te leven, daarvan te getuigen. Wij blijven verbonden. De kerk leert ons dat onze doden bij God zijn, in de hemel. De geloofsbelijdenis spreekt over 'de gemeenschap van de heiligen'. Met andere woorden: ook al zijn wij door de dood van onze geliefden gescheiden, in geloof zijn wij verbonden.

Wij bidden en vieren de eucharistie voor onze doden, zij bidden in de hemel voor ons.

Hoe moeten wij ons de hemel voorstellen: is dat een plaats, een soort hogere verdieping, boven ons bestaan? Niemand is ooit tot de hemel opgeklimmen. Wij kunnen niet om een hoekje kijken, zeggen wij tegen elkaar. Wie het al te beeldend maakt krijgt tegenwerpingen: zoveel plaats kan er toch niet zijn, waar dan ook, voor zoveel mensen die niet meer hier op aarde zijn, gestorven zijn, de eeuwen door?

Wij krijgen met de leerlingen van Jezus vandaag te horen:

"Mannen van Galilea, wat staren jullie naar de hemel!"

Wij kunnen niet precies in aardse woorden en begrippen zeggen hoe de hemel is. God vergeet ons niet. Ergens staat in de bijbel: voor God leven allen, niet op aardse, ruimtelijke wijze, maar geborgen bij God, die onze aardse woorden en beelden te boven gaat.

De leerlingen die alles van de toekomst, de hemel willen weten en daarnaar blijven staren, worden terug verwezen naar de aarde en krijgen de zending mee om getuigen te worden van Jezus, die, zoals Paulus in de tweede lezing zegt, eerst in de diepte is afgedaald, tot op de aarde... Hij die is neergedaald, is dezelfde die ook is opgestegen.

Uit liefde voor ons is Hij afgedaald, langs de weg van de liefde kunnen wij met Hem opstijgen. Zo moge het zijn. Amen.

pastoor Nico van der Peet